

O nemocném chlapci a jeho kouzelné rybce

Bylo, nebylo, v prostějovské nemocnici žil, a vlastně ještě žije, malý chlapec, a to více než jedenáct let. Jeho prognóza není příliš pozitivní, má velmi malou naději pro šťastný život mimo zdi nemocnice. Rodinou jsou mu zdravotní sestry a doktoři, kteří ho léčí již od jeho narození.

Můj příběh začíná od chvíle, kdy moje babička Jaruška zareagovala na nabídku, že by se mohla stát čtecí babičkou a vykonat tak dobrý skutek. Chodila by do nemocnice za tímto chlapcem a četla by mu dvě hodiny pohádky, aby ulehčila práci sestřičkám a chlapce nějakým jiným způsobem zabavila.

Málem bych zapomněl, chlapec se jmenuje Kristián a je přibližně stejně starý jako já. Když mi babička o něm vyprávěla, napadlo mě, že mu musí být hodně smutno. Má sice kolem sebe ochotný a milující zdravotní personál, ale nemá rodinu, ani sourozence. Kvůli své nemoci nemůže jít ani ven na vzduch. Takový život si vůbec nedokážu představit. Myslím si, že kdyby dostal nějakého domácího mazlíčka, byl by určitě veselejší. Já mám psa Arribu, je to psí holčička, kterou mám rád jako sestřičku. Kristián by byl určitě šťastný, kdyby měl pejska, alespoň nějakého malého, nebo kočku, či papouška, ale bohužel to nejde.

Jak jsem tak nahlas uvažoval, napadlo mě pořídit mu zlatou rybku, alespoň takovou, která se tak tváří. Vše ostatní s trochou fantazie se může stát skutečností. A tak jsem ze své pokladničky vytáhl nějaké drobné a zašel do zverimexu onu zlatou rybku koupit. Měl jsem štěstí, jedna taková se zrovna proháněla v akváriu a koulela na mě očima. „To je ono,“ vykřikl jsem a rychle jsem ji koupil, aby mne nikdo nepředběhl. Babička měla zrovna druhý den jít do nemocnice číst Kristiánovi pohádku, a tak jsem ji zlatou rybku zanesl, aby mu ji mohla dát a udělat mu radost.

Druhý den šla babička za Kristiánem a vzala mu i zlatou rybku. Naštěstí zdravotní personál nebyl proti, a tak si ji mohl nechat. Babička se poté vrátila domů a Kristián zůstal s rybkou v nemocničním pokoji sám. Dlouho se na sebe dívali a kulili na sebe navzájem oči. Věřte tomu, nebo ne, ta rybka na toho chlapce opravdu promluvila. „Splním Ti tři přání. Co si přeješ, Kristiáne?“ Kristián chvíli přemýšlel a pak ze sebe vysypal: „Přál bych si mít alespoň jednoho kamaráda.“

„Co se má stát, bude vykonáno,“ řekla rybka. Další čtecí den mě babička Jaruška vzala s sebou za Kristiánem. Ten byl přesvědčený, že jsem jeho přáním, které mu zlatá rybka splnila a tak jsme se skamarádili a místo babiččina čtení jsme si hráli a povídali. Slíbil jsem mu, že se zase někdy za ním zastavím, aby nebyl tak sám.

Po naší návštěvě si Kristián vzal své léky a šel si odpočinout do svého pokoje, kde na něj již netrpělivě čekala zlatá rybka. Kristián ji pozdravil: „Ahoj, rybičko.“ Rybka sebou mrskla

a prohodila: „Co si přeješ teď?“ Kristián se na chvíli zarazil a pak řekl: „Přál bych si poznat moji skutečnou rodinu.“

„Co se má stát, bude vykonáno,“ řekla rybka. Po uplynutí několika dnů přijeli jeho rodiče, babičky a dědečci. Kristián se po dlouhé době pořádně odreagoval a uvědomil si, jak je krásné mít rodinu, někoho, kdo vás má rád. Toho večera usnul s krásným pocitem, i když zase musel usínat na přístrojích, které mu pomáhají dýchat, protože bez nich mu ve spánku jeho tělo selhává a nefunguje.

Po několika dnech pan doktor na vizitě Kristiánovi oznámil, že ho bude muset operovat. Den operace byl naplánován na další týden. Večer před operací se rybka opět Kristiána zeptala na přání, a to přání třetí, tedy poslední.

„Co si přeješ naposledy?“ ptá se rybka.

„Přál bych si, aby byli všichni zdraví,“ řekl Kristián.

„Co se má stát, bude vykonáno.“

A aniž by si to Kristián uvědomil, tak jeho poslední přání pomohlo i jemu. Když se hoch vrátil z operačního sálu, tak mu doktor po narkóze sdělil, že se operace zdařila a za pár týdnů bude moci opustit zdi nemocnice a začít si užívat života jako jiné zdravé děti. A tak se Kristián stal nejšťastnějším hochem na celém, tak krásném světě.

Michal Škobrtal, 11 let
GJW